

Lezingen: Jesaja 61, 1-(2a.10-)11; 1 Thessalonicenzen 5, 16-24; Johannes 1, 6-8.19-28

OVERWEGING

We leven op het moment in de donkerste periode van het jaar. Van de ene kant heeft het donker iets beangstigends want in het donker kunnen we niet zien. Van de andere kant biedt het velen het aangename besef van de *geborgenheid thuis*, waar we licht ontsteken niet alleen om te kunnen zien wat we doen, maar ook voor de gezelligheid. We zijn gelukkig in staat om duisternis, die ons in deze periode overkomt te verdrijven door het ontsteken van licht. We hebben dat licht nodig niet alleen het fysieke licht maar ook licht dat ons innerlijk verlicht. De nieuwsberichten in de coronapandemie die we meemaken zijn niet lichtgevend. Het beste dat we t.a.v. onze gezondheid de laatste tijd gehoord hebben is dat er een aantal vaccins ontwikkeld zijn die in gebruik kunnen worden genomen. Daarnaast ondervinden we de gevolgen van de maatregelen van de overheid voor ons sociale leven, voor de economie, voor onze vrijheid van beweging. Ze roepen allerlei reacties op tussen overgave en verzet met alle gevoel van onzekerheid en angst, dat daarbij hoort.

In het donkere seizoen van het jaar vieren wij als christenen de komst van een Licht (met hoofdletter), dat bedoeld is om iedere mens te verlichten. We vieren Gods menswording in Jezus Christus. We beïnvloeden ons in de Advent voor op de herinnering aan zijn komst en steken wekelijks een kaars extra aan, om zijn komst als een Licht in de wereld te vieren. Vandaag 3 kaarsen vergezeld van de oproep 'verheug u. Bidt zonder ophouden. Dankt God voor alles'. Die oproep staat in de brief van Paulus aan de christenen van het Griekse Thessaloniki. Zijn we daaraan toe, om ons te verheugen? Jk denk dat veel mensen het er moeilijk mee hebben. Vooral de mensen die getroffen worden in hun bestaanszekerheid zoals de mensen van de horeca, de evenementen, de wereld van theater en kunst. En toch blijft onze geloofsgemeenschap de kerstboodschap '*Er is ons een verlosser geboren, Christus de Heer*', '*Licht dat iedere mens verlicht*'. Misschien krijgt deze hoopvolle tijding een nieuwe kans, nu we ervaren, dat we *niet alles in eigen hand hebben*; dat ons ook van alles overkomen kan, zoals dit jaar de coronapandemie; dat klaarblijkelijk heil en heelheid ons aangereikt kunnen of moeten worden, waar we geen baas over zijn, terwijl van de andere kant we als mensheid wel het vermogen hebben gekregen vaccins en medicijnen te ontwikkelen. In onze oude Joods-Christelijke traditie vernemen we hoopvolle berichten van profeten als Jesaja. Een gedeelte van zijn boek is geschreven in een donkere periode van zijn volk; het volk was weggevoerd in ballingschap, weggevoerd uit eigen huis en haard. Je moet je dat voorstellen. Niks te vertellen hadden de ballingen, niks in eigen hand. Evengoed levend met een diep verlangen en heimwee naar thuis. Johannes de Doper leefde in een tijd dat Israël geen baas was in eigen huis maar geregeerd werd door de Romeinen. Niets te vertellen hadden ze, ondergeschikten in eigen land. Johannes had de kale woestijn gekozen om er te leven en voedde zich met hetgeen zijn omgeving opleverde Door geen luxe afgeleid dacht hij na over wat werkelijk belangrijk is voor het leven. Het verlangen, het heimwee naar een thuis van gerechtigheid, leven en licht. Zonder eigen pretenties werd hij de voorbereider van Jezus en zijn Goede Nieuw (Evangelie), dat Licht zou brengen, uitzicht op thuis zijn bij God, Belofte van gerechtigheid en vrede. Kan corona ons helpen? Kunnen we in het besef van onze kwetsbaarheid het verborgen heimwee in ons ontdekken naar een Licht dat ons innerlijk verlicht, ons bij-licht om de juiste weg door het leven te vinden? De ontdekking van onze menselijke beperktheden kan ons helpen het Licht in ons leven toe te laten dat voor ons is komen schijnen. Bereiden we ons voor op de herinnering daaraan met Kerstmis. AR